

France Balantič | Dobrotni pramen

V dobrotni ozki sončni pramen stresla
predivaste in hladne si lasé,
da kakor pozni méd ti zadišé
in bi na njih jeseni dih odnesla.

Oči sem s suhim listom ti zaslonil,
da ne bi zrla sánjavih daljav.
Oj, v tebi je pretakanje vonjav
in rad bi, da bi v njih nekoč utonil.

Razširjam topla ti srca obrežja,
nemirni moji prsti te tišče,
jesenski prašni žarki te plodé
in srčna stran ti je vse težja, težja...

France Balantič | Sonet

Bogat sem kakor tihi glas piščali,
v srce cedi se sladkih panjev strd,
moj zlati dan široko je odprt,
na gmajni so pastirji zaplesáli.

Otroški vriski so željé mi dali,
da z žametno prstjo bi bil zastrt,
da kmalu bi poljubil zrelo smrt,
da bi v rokah cvetovi mi razpali.

Nič več razpadanja se ne bojim,
čeprav mi všeč to čakanje je bežno,
ko čutim, da v globinah že zorim.

In da okrasil bi prezveste splave,
ki pluli bodo čez vodó brezbrežno,
trohneče vence sem si strgal z glave.